

110213-3

O méontologii mluvíme a uvažujeme (a má smysl mluvit a uvažovat) právě proto, že v evropské tradici se již odedávna, tj. již od starých Řeků (u těch jen uvažovalo, kdežto „mluvit“, tj. toho názvu používat, se začalo až mnohem později), mluvilo a uvažovalo o tzv. „ontologii“. Možná bychom se eventuelně mohli bez ustavení a pěstování méontologie mohli dokonce obejít, ale znamenalo by to se pokoušet tradiční ontologii „reformovat“ nebo ještě spíš založit znovu - a jinak. Jenže něco takového se obvykle nikdy nezdaří, a v tomto případě by to nutně trvalo nesmírně dlouho, i kdyby to mělo sebevětší naději. A tak si jen hned na počátku řekneme, aby bylo jasno, že se otázkami terminologickými nebudeme trápit, ale že si nadále budeme vědomi, že jednostrannost ontologie i jednostrannost méontologie bude možno překonat a vyřešit jen tak, že naší cílem bude vposledu jen jedna filosofická (sub)disciplína, která bude schopna využít všeho pozitivního z obou uvedených (sub)disciplín. Dočasně však budeme muset obě tyto (sub) disciplíny takříkajíc držet od sebe odděleny, ale jen z praktických, nikoli zásadních důvodů. Zbude nám ovšem přece jeden problém zásadní povahy, jak se ukáže, totiž proč vůbec k tomu odlišení a oddělení obou (sub)disciplín došlo; a tímto problémem bude (a je) povaha „akuality“.

(110213-3.)